

ASOCIACIJOS VEIKLOS PROGRAMINIAI NUOSTATAI

- Asociacija „Auksinė vilkė“ (toliau – „**Asociacija**“) veikia laikydamosi Lietuvos Respublikos Konstitucijos, Lietuvos Respublikos civilinio kodekso, Lietuvos Respublikos asociacijų įstatymo bei kitų įstatymų, Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimų ir kitų teisės aktų;
- Asociacijos veiklos programiniai nuostatai – tai bendrosios gairės, kuriomis Asociacija vadovaujasi savo veikloje, siekdama Asociacijos įstatuose nurodytų tikslų;
- pritarimas Asociacijos programiniams nuostatomis ir jų laikymasis yra būtinoji narystės Asociacijoje sąlyga.

1. PANAIKINTI „GALIMYBIŲ PASĄ“ IR VISA, KAS JĮ ĮGALINA

1.1.1. Besąlygiškai, bet kokia apimtimi ar forma – kaip praktiškai nepateisinamą oficialia įvedimo racionale (prevencija, saugumas, „pandemijos valdymas“) ir teoriškai nesuderinamą su pamatiniais demokratijos principais, LR Konstitucija, Generalinės Asamblėjos parengta Visuotinė žmogaus teisių deklaracija bei atitinkamais tarptautiniais dokumentais. Tai principinis politinis klausimas, jokia galima praktinė nauda (net jei ji būtų) – ne argumentas. Jokia tikra ar tariama pandemija negali tapti pretekstu įvesti autoritarizmą, „socialinį kreditą“ ar skaitmeninę asmeninio gyvenimo kontrolę.

1.1.2. Panaikinti bet kokią politinį, socialinį, ekonominį, psichologinį spaudimą išbandyti medicininius preparatus ir dalyvauti moksliniuose bandymuose – tokie sprendimai gali būti priimami tik savanoriškai (ką ir numato LR Konstitucija).

1.1.3. Panaikinti privalomą reguliarių simptomų neįaučiančių žmonių testavimą bei visą susijusią diskriminaciją ir segregaciją. Ir jokia pretekstu neįvedinėti.

1.1.4. Atšaukti reikalavimus atvirose ar uždaroje erdvėje dėvėti respiratorius ar kaukes: nėra jokių įrodymų apie jų statistiškai reikšmingą prevencinę naudą (kuri kompensuotų kvėpavimo obstrukcijos keliamas problemas), tuo tarpu psichologinė, so-cialinė, politinė ir netgi ekologinė (vienkartinės kaukės) žala – akivaizdi.

1.1.5. „Besimptomis ligonis“ – politinė, o ne medicininė sąvoka. Ji priešiška ligšiolinei visų kitų užkrečiamų ligų traktuotei ir galiojančiai teisei kultūrai: numato teisiškai beprecedentę „kaltumo prezumpciją“. Teisė į darbą, mokslą, judėjimą, sveikatos apsaugą, prekių ir paslaugų įsigijimą negali būti apribota „kaltumo prezumpcijos“ pagrindu. Todėl atkurti „nekaltumo prezumpciją“: asmuo laikomas sveiku ir nekeliančiu pavojaus aplinkiniams, kol neįrodyta kitaip.

1.1.5.1. Gražinti surinktas baudas už kaukių nedėvėjimą, nereikalavimą, aptarnavimą be jų ar be „galimybių paso“, mėginimus pasinaudoti svetimu „galimybių pasu“, karantino pažeidimus etc kaip neteisėtai surinktas.

1.1.6. Niekieno laisvė ir teisės negali būti apribotos hipotetiniu neįrodytos „grėsmės aplinkiniams“ pagrindu. Niekas nepivalo ir negali būti verčiamas aukotis (pvz., vakcinuotis, izoliuotis ar tapti donoru) dėl kitų.

1.1.7. Asmuo, jo kūnas ir sveikata priklauso sau pačiam: ne kitiems, ne valstybei, ne visuomenei, ne mokslui ir ne medicinai. Niekas negali būti prievarta verčiamas „pasirūpinti savo sveikata“ priešingai savo paties supratimui ir prioritetams. Atitinkamai, teisė į savo paties gyvybę ar mirtį priklauso ne valstybei ar visuomenei, o asmeniui ir tik jam.

1.1.8. Niekas negali būti diskriminuojamas dėl sveikatos būklės, socialinės padėties, pažiūrų ar įsitikinimų.

1.1.9. Niekas nepivalo „tikėti mokslu“. Tikėjimas (bet ku) – privatus asmens ir tik jo reikalas, į kurį nei politikai, nei statistikai, nei medicina neturi teisės kištis. Ši nuostata tiesiogiai seka iš konstitucinės teisės į žodžio ir minties laisvę.

1.2. Nutraukti visus politinius įsipareigojimus ir tarptautines sutartis, kurios numato „kaltumo prezumpciją“, spaudžia taikyti „galimybių paso“ analogus, „saugoti“ piliečius prieš jų pačių valią ir versti neribotai dalyvauti mediciniuose experi-

mentuose, o asmens teisę į savo kūną deleguoja politikams. Nei vienos tokios niekada daugiau nepasirašyti. Jei reikės – išstoti iš atitinkamų aljansų ir organizacijų. Nepaisant galimų pasekmių ir sankcijų.

1.2.1. Nutraukti įsipareigojimus ir kontraktus su Europos Komisija, farmacijos kompanijomis ir pan., nutraukti sutartį dėl Davoso 4 industrinės revoliucijos centro Lietuvoje, pasitraukti iš Davoso forumo.

1.2.2. Neratifikuoti Stambulo konvencijos, kuri įgalintų valstybę ir nevyriausybinės organizacijas neribotai kištis į privatų asmens gyvenimą, naikinti “nekaltumo prezumpciją”, saugoti mus nuo mūsų pačių ir cenzūruoti viešą erdvę bei meną. Tikrasis jos tikslas – tas pats, kurio siekiama “galimybių pasu”.

1.2.3. Atsisakyti servilistinės “įtikimo Vakarams“ bet kokia kaina nuostatos.

1.2.4. Atkurti ir saugoti nacionalinės teisės viršenybę ES potvarkių atžvilgiu.

1.2.5. Jei prireiks – persvarstyti narystės ES sąlygas.

1.3. Laisvė – fundamentali, neatimama asmens charakteristika. Buvimo žmogumi ir buvimo piliečiu sąlyga. Todėl jokia kita vertybė – nei ekonominė gerovė, nei sveikata, nei saugumas, nei konkurencingumas, nei tarptautiniai įsipareigojimai – nėra svarbiau. Laisvė dėl jų jokiais aplinkybėmis neaukotina – atvirksčiai, prireikus, jos aukotinos dėl laisvės.

1.3.1. Asmuo nėra statistinių duomenų suma, visuomenę sudaro individai, gyvi konkretūs žmonės, o ne duomenų srautas. “Sisteminis požiūris” iš principo neigia laisvę ir tuo mėgaujasi, o atskirą individą laiko pakeičiamu bet kuriuo kitu ir reikšmingu tik kiekybiškai. Todėl “sisteminis požiūris“ yra klaida, anksčiau ar vėliau generuojanti „galimybių pasą“ ir „bendrajį gėrį“, dėl kurio, prireikus, anksčiau ar vėliau gali būti sunaikinti visi atskiri – visi konkretūs ir realūs – gėriai.

1.3.2. Būti – tai būti (santykinai) autonomišku. Neigti autonomijos ir individo kaip atskiro savarankiško veikėjo egzistavimą tolygu neigti pačią bet kieno teisę ir galimybę būti. „Sisteminis požiūris“ daro kaip tik tai, todėl vertintinas kaip politinio priešiško gyvenimui ir laisvei apraiška ir privalo būti radikaliam politiskai atmestas.

1.3.3. „Sisteminis požiūris“ remiasi šiuolaikiniai „visuomenės mokslai“, todėl jų politinio įgalinimo ir taikymo politikoje privalo atsisakyti (pvz., sociologinės „visuomenės nuomonės“ apklausos funkcionuoja kaip nuomonės formavimo ir esamų galios struktūrų legitimacijos įrankis).

1.3.4. „Sisteminis požiūris“ remiasi šiuolaikiniai gamtos ir tikslieji mokslai (kuriems žmogus – vienas iš gyvūnų, nykstamai mažas ir kontingentalus, o ne ypatingas, būtinas ir begalinis), todėl jų sritis – anapus politikos: negalima „duomenų mokslo“ ar virusologijos išsarginti legitimuoti politinių sprendimų, nes jie yra būtenti politiniai, t.y. reikalingi piliečių pritarimo, atviri politiniam debatui ir laisvam pasirinkimui.

1.3.5. “Sisteminis požiūris” remiasi “žalioji kursas”, įgalinantis ir pateisinantis individo, socialinių grupių ir net žmonijos aukojimą “didesniems tikslams” ir neturintis nieko bendra su aplinkosauga, todėl nesijungti, atmesti.

1.3.6. “Sisteminis požiūris” remiasi dirbtinis intelektas, todėl jo plėtra ir skaitmeninės technologijos – rimtas potencialus politinis pavojus, o ne valstybės prioritetas. Neskaitinti, nedeleguoti jam “visuomenės priežiūros” ir politinių pasirinkimų, užkardyti bandymus ateityje jį taikyti teisinėje praktikoje. Atvirksčiai – įsipareigoti išsaugoti taip pat ir neskaitmeninių viešojo sektoriaus paslaugų prieinamumą (pvz., gyvas kontaktas valstybės institucijoms aptarnaujant klientus, galimybė mokėti mokesčius ar pildyti dokumentus taip pat ir neinternetu etc.). Skaitmeninį entuziazmą keisti skaitmeniniu atsargumu ir skepticizmu. Miestas, namas ir kūnas neturi būti išmanus (nebent – privačiu savininko sprendimu).

1.3.6.1. Stebėjimo kameros viešose vietose pateisinamos tik išskirtiniais atvejais įstatymo reglamentuota tvarka, visais kitais atvejais – demontuoti. Jų turi likti kuo mažiau.

1.3.6.2. Panaikinti skaitmenines vaikų sekimo/stebėjimo sistemas ir praktikas valstybinėse ugdymo įstaigose.

1.3.6.3. Valstybė nerenka, nekaupia, neperka, nepardavinėja “didžiųjų duomenų” (*Big Data*).

1.4. Politikos negali išstumti mokslas ir ekspertai – nei tikri, nei tariami: politikos objektas yra būtent politiniai, ne mokslo, “mokslo” ar ekspertinio žinojimo klausimai. Politika nėra administravimas, tai – specifinė veikimo sritis. Administruoti galima politinių sprendimų taikymą ir įgyvendinimą, bet pats jų priėmimas – ne administratoriaus kompetencija. Valstybė nėra didelė UAB ar korporacija, taip pat – ne šeima (atinkamai piliečiai – ne globėjo reikalingi vaikučiai, o laikytini laisvais, protingais ir savarankiškais; kurią iš šių nuostatų rinktis – politinės valios taikymo pavyzdys). Jei išties “mokslas įrodytų” visuotinę visų kvailybę ir neįgalumą, reikalingas politinis sprendimas būtų parodyti vietą tokiam mokslui.

1.4.1. Valstybė neįsipareigoja mokslui nei (gamta)moksliniam pasaulėvaizdžiui. Atitinkamai – nedemonizuoja alternatyvių, paramokslinių, religinių ar okultinių praktikų (įskaitant holistinę mediciną). Nesiremia ir nesikiša.

1.5. Išsaugoti grynuosius pinigus. Jų panaikinimas veda į politinės kontrolės stiprinimą, asmens teisių ir laisvių siaurinimą, “socialinio kredito” įvedimą ir labai padeda “galimybių pasui”. Tokio “progreso” nereikia.

1.6. Panaikinti valstybės finansavimą viešiesiems ryšiams (be kitų dalykų, jie taip pat tiesiogiai įgalina “galimybių pasą” – skaldydami visuomenę, kurdami baimės ir panikos atmosferą, defamuodami opoziciją, valstybinę liniją pristatydami kaip mokslo ir tiesos žodį).

1.6.1. Viešieji ryšiai – ne “tiesiog” komunikacinė technika, o ja apsimitanti specifinė ideologija.

1.6.2. Viešųjų ryšių paslaugų pirkimas valstybinėms politinių iniciatyvų viešinimo ir reklamos kampanijoms turi tapti nelegaliu.

1.6.3. Uždrausti jas pirkti ir jomis naudotis politinėms partijoms ir politikams.

1.6.4. Definansuoti ir naikinti viešaryšinių rengimų biudžeto lėšomis valstybiniuose universitetuose: taip rengiami potencialūs demokratijos priešai, pasirengę klaidinti visuomenę, manipuliuoti jos valia ir pardavinėti gražiai įpakuotus “politikus”, apmokytus klasta išgauti pasitikėjimą.

1.6.5. Panaikinti biudžeto finansavimą Nacionaliniam transliuotojui (LRT), kaip viešųjų ryšių kanalui.

1.6.6. Atleisti “hibridinio karo“ kareivius, internete kovojančius su „Rusijos propaganda“, t.y. su bet kuo, kas kritiškas esamai oficialiai politinei linijai.

1.6.7. Valstybė neperka ir neužsako socialinės reklamos, neįpareigoja gamintojų ją platinti, o visuomenės – žiūrėti (pvz., bauginimai ant tabako gaminių pakuočių).

1.7. Jokios cenzūros prisidengiant “pažeidžiamų visuomenės grupių” gynimu, apsauga nuo “neapykantos kalbos” ir pan. Jokiu atitinkamų konvencijų, sutarčių ar įstatymų.

1.7.1. Panaikinti “Nepilnamečių apsaugos nuo neigiamos informacijos poveikio” įstatymą kaip pirmą cenzūros žingsnį: prisidengiant “nepilnamečių apsauga”, mes visi pamažu politiniam žvilgsniui tampame “nepilnamečiais”. Be to, jis numato “kaltumo prezumpciją” (avansu preziumuoja neigiamą poveikį ir įjungia sankcijas – o neigiamas poveikis neįrodytas).

1.7.2. “Išjungimo kultūra” (*Cancel culture*) – absoliučiai nepriimtina.

1.8. Stiprinti ir įgalinti piliečių dalyvavimą politiniuose procesuose.

1.8.1. Nuleisti referendumo kartelę iki realistinės ribos: pagrindiniai ir svarbiausi šalies gyvenimo klausimai sprendžiami tiesiogiai, referendumu, jį turi būti įmanoma surengti.

1.8.1.1. Referendumu priimtas sprendimas gali būti atšauktas ar pakeistas tik kitu referendumu.

1.8.2. Decentralizacija.

1.8.2.1. Užkardyti galios koncentraciją vykdomosios valdžios rankose.

1.8.2.2. Seimo narys negali tapti ir Vyriausybės nariu.

1.8.2.3. Stiprinti savivaldą: tiesioginiai merų rinkimai, renkama seniūnijų valdžia.

1.8.3. Politikų atsakomybė rinkėjams.

1.8.3.1. Daugiamandapių apygardų ir išrinkimo “pagal [partinius] sąrašus” naikinimas: Seimo nariai renkami tik tiesiogiai, vienmandatėse, kaip asmenys.

1.8.3.2. Sukurti periodinės Seimo nario atsakomybės rinkėjams mechanizmą.

1.8.3.3. Rinkiminių pažadų nevykdančio (arba vykdančio priešingus) Seimo nario atšaukimo procedūra.

1.8.3.4. Peržiūrėti Darbo kodeksą, ypač streikų įstatymus – įgalinti streikus, panaikinti teisinę kliūtis.

1.8.3.5. Panaikinti valstybės finansavimą parlamentinėms partijoms.

1.9. Valstybė turi būti nugalinta, minimali (klaskinio liberalizmo prasme): kuo mažiau apimanti, kuo minimaliau įsikišanti, kiek įmanoma daugiau funkcijų deleguojanti patiems piliečiams ir jų organizacijoms. Tik tokia valstybė – neturinčios įgaliojimų rūpintis piliečių etiškumu, įpročiais, pažiūromis ar sveikata – samprata avansu šalina “socialinio kredito” idėją.

1.9.1. Nepriimti įstatymų (ir panaikinti jau priimtus), skatinančius susvetimėjimą ir nepasitikėjimą darbo aplinkoje (pradedant įstatymais, esą siekiančiais užkardyti seksualinį priekabiavimą; arba “nepriekaištingos reputacijos” siekimu, įgalinančiu sekti ir kontroliuoti darbuotojų veiklą socialiniuose tinkluose ir privatybėje).

1.9.2. Mažinti valstybės kontrolę verslui (pirmiausia – biurokratijos aparatą).

1.9.3. Jokios valstybinės propagandos švietimo sistemoje (įskaitant “lytinį švietimą”).

1.9.4. Nutraukti valstybinį finansavimą nevyriausybinėms organizacijoms.

1.9.5. “Skaidrumo” siekis prisidengiant kova su korupcija *de facto* yra siekis depersonalizuoti gamybą, paskirstymą ir valdymą, siaurinti asmenų dispozicijas, suskaitmeninti ir plėsti valstybės kontrolę. Todėl – mažiau “skaidrumo”.

2. „ANTROJI LIETUVA“

2.1. „Antroji Lietuva“ – tai faktinė dauguma Lietuvos gyventojų, paversta diskriminuojama mažuma: ją atstovauti ir ginti. Sąvoka „mažuma“ čia vartojama politinės kairės pamėgta prasme: mažuma yra tie, kieno balsas tildomas, ignoruojamas, iškraipomas ar pajuokiamas, tie, kas nereprezentuojami viešumoje ir neturi socialinės galios, nepriklausomai nuo savojo skaitlingumo.

2.1.1. „Antroji Lietuva“ – viešųjų ryšių priemonėmis dirbtinai sukurta ir primesta tapatybė, sukurta tų, kurie patys save identifikuoja kaip „pirmąją Lietuvą“ ir manosi esą tikrais, pavyzdiniais valstybės dalininkais ir paveldėtojais, likusiems priešinama „šviesuomene“, „elitu“.

2.1.2. „Antrąją Lietuvą“ sudaro labai įvairūs, jokių bendrų sociologinių vardiklių nesiejami žmonės, simboliškai, verbaliai, o dabar beveik ir fiziškai išmesti už „pirmosios Lietuvos“ ribų už menkiausią tikrą ar tariamą neloyalumą pastarosios politinėms preferencijoms, manieroms ir „geram skoniui“.

2.1.3. Tačiau „antrąją Lietuvą“ vienija ne tik „pirmosios Lietuvos“ agresija, jos piliečiai turi kai ką bendra.

2.1.3.1. Jie atsparūs valstybei ir propagandai: gyveno imperijoje, kuri atvirai meluoja, matė tą imperiją griūvant, yra dėmesingi praeities liudijimams arba turi sveiką instinktą nepasitikėti „gerais ponais“ ir „nemokamais pietumis“.

2.1.3.2. Nepamiršo ikiskaitmeninės būklės ir įgūdžių: pasaulis jiems nesusitraukė iki interneto, netapo vien virtualiu.

2.1.3.3. Stokoja automatinio entuziazmo inovacijoms, technologijoms ir progreso pažadui.

2.1.3.4. Neretai gyvena „laiko dvasios“ pamirštose erdvėse.

- 2.1.3.5. Netiki, kad ankstesnės kartos, praecities žmonės vien dėl to buvo naivesni, tamsesni ar kvailesni (o mes – nauji, pranašesni, kitokie).
- 2.1.3.6. Turi laiko perspektyvą – bent asmeninės šeimos istorijos pavidalu, mąsto iš jos. T.y. nesijaučia „gimę (kartu su pasauliu) šiandien“.
- 2.1.3.7. Žino, kad jų patirtis ir vidinė sankloda nėra visuotinė, bendra kiekvienam – priprato, kad jų jausena, jų mąstymo stiliaus reprezentacija dirbtinai užkertama.
- 2.1.3.8. Pamena savo „pavojingą“, laisvą vaikystę – dar nepaverstą prisižiūrėta „saugia erdve“, t.y. mažu kalėjimu. Žino, kad būtent tokia ji ir turi būti.
- 2.1.3.9. Paauglystėje kokia nors forma maištavo, t.y. gebėjo atsiskirti nuo mokytojų ir tėvų, atmesti paveldėtą autoritetą, pradėti gyventi savarankiškai.
- 2.1.3.10. Neišpažįsta doktrinos „tiesos nėra“, melo ir klastos nelaiko bendravimo norma.
- 2.1.3.11. Skiria teisę nuo moralės.
- 2.1.3.12. Sieja ar nori sieti save su Lietuva, užuot buvę „bešakniais kosmopolitais“.
- 2.1.3.13. Kitaip nei „pirmajai Lietuvai“, jiems yra kai kas šventa, šventumo sąvoka – nejuokinga.
- 2.1.3.14. Tam tikra prasme, šie žmonės yra Ovidijaus Filemonas ir Baukidė: kol gali, niekam nekenkdami ramiai sau gyvena. Jei juos aplanko elgetomis persirengę dievai, pavaišina kuo turi – ne kaip elgetas, kaip dievus, t.y. elgiasi „kaip liepia širdis“, nematuodami kitų pagal išorinius formalus statuso ženklus, o tik pagal „vidų“.
- 2.1.4. „Antrąją Lietuvą“ papildomai suvienijo „pirmosios Lietuvos“ įsteigtas oficialus skiriamasis ženklas – „galimybių pasas“: „pirmoji Lietuva“ ne tik jį turi, ne tik naudojasi, bet entuziastingai pritaria, smerkia neturinčius ir nepritariančius, mėgaudamasi pagaliau materialiai įkūnyta ir dokumentuota skirtimi bei jos teikiamomis galimybėmis užpulti „antrąją Lietuvą“ jau ne vien simboliškai, verbaliai, psichologiškai, bet ir ekonomiškai, socialiai, politiškai, fiziškai. „Antrosios Lietuvos“ nariai kartais jį irgi turi, kartais net pasinaudoja, bet niekada nepitaria ir reikalauja panaikinti.
- 2.2. „Antroji Lietuva“ yra realiai diskriminuojama.
- 2.2.1. „Daroma nematoma“.
- 2.2.1.1. Ignoravimu, „nepastebėjimu“ tikrų vienu ar kitų nuostatų priežasčių ir argumentų.
- 2.2.1.2. Ribojimu ar atėmimu progų ir galimybių pozicijas išdėstyti viešai ir ginti atvirose sąžiningose diskusijose.
- 2.2.1.3. Tildymu, spaudimu pasišalinti likviduojant jos balsą kaip „melagienas“ ar „neapykantos kalbą“ – iki pat organizuotų skundimo kampanijų socialiniuose tinkluose.
- 2.2.1.4. Tiesioginiais draudimais išsakyti „nesuderintas“ pažiūras valstybės tarnautojams, pedagogams ir akademikams.
- 2.2.1.5. Patologizavimu, vertimu suabejoti savais pojūčiais, logika ir sveiku protu (gaslighting).
- 2.2.1.6. Klaidingu reprezentavimu, iškraipymu.
- 2.2.1.7. Feminizavimu ir infantilizavimu, vaizduojant „antrąją Lietuvą“ kaip intelektualiai ir politiškai „nesubrendusią“, nesuvokiančią savo tikrų interesų, iracionalią, perdėtai emocingą, taigi, esančią už viešumos ir politikos, reikalingą priešiškos ir globos (dėl jos pačios gerovės ir saugumo).
- 2.2.1.8. Demonstratyviu netikėjimu „antrosios Lietuvos“ liudijimais.

2.2.1.9. Sumažinimu, „antrosios Lietuvos“ skaitlingumo neigimu.

2.2.1.10. „Pirmosios Lietuvos“ perspektyvos pristatymu lyg universalios, visuotinės, objektyvios – tiesiog „visų“ (o ji tokia nėra).

2.2.2. Atvira sankcionuota žodine agresija: naujasis žiniasklaidos ir viešo kalbėjimo „normalumas“ leidžia ir netgi įsako už tikrą ar tariamą priklausomybę „antrajai Lietuvai“ plūsti, užgaulioti, pravardžiuoti, žeminti, tyčiotis – iki pat visiško dehumanizavimo.

2.2.3. Atkirtimu priegų prie įvaldytos kalbos ir/ar sankcijomis už jos vartojimą; marginalizavimu kalbos pagrindu.

2.2.3.1. Kova su Rusijos medijomis, atlikėjais, kultūra ir netgi klasikine literatūra „kovos su Rusijos propaganda“ dingstimi, trukdant rusofonams Lietuvos gyventojams orientuotis rusakalbėje erdvėje ir gauti informaciją viena didžiųjų pasaulio kalbų, socialiai ostrakizuoiant bei skelbiant „valstybės priešais“ juos vien už tai, kad tą kalbą moka ir nori nepamiršti. Ši kova įgalina patyčias ne tik iš „tamsuoliais“ paverstų rusakalbių Lietuvos piliečių (net jei jie – branduolinės fizikos specialistai Visagine), bet iš visų, rusų kalbą mokančių, o kadangi didelė jų dalis yra vyresnio amžiaus – ir eidžizmą (daug vyresnių gyventojų, be lietuvių, moka tik rusų kalbą, tad sankcijos už jos vartojimą de facto reiškia dar ir ribojimą priegos prie interneto kaip pasaulinio tinklo). Anglų kalba, esą, yra langas į pasaulį, o rusų – į kažkur kitur.

2.2.3.2. Kova dėl „lenkiškų raidžių“, dvikalbių pavadinimų ir pan. lenkakalbių gyvenamose vietose, trukdymu mokytis gimtąja kalba, pastangomis vaizduoti šiuos žmones kaip svetimą, pavojingą, išskirtinai imlų kenksmingoms įtakoms ir, žinoma, tamsų „elementą“.

2.2.3.3. Mažinimu galimybių socialiai funkcionuoti šalies viduje nemokant anglų kalbos, patyčiomis dėl jos nemokėjimo, taip išstumiant ir nugalinant „nеспėjusius su laiku“ vyresnius žmones, jų gimtąją kalbą darant nebeįperkama.

2.2.3.4. Tą pat numato ir oficialios institucinės komunikacijos skaitmenizacija: nemokantys šios „kalbos“ dėl amžiaus ar kitų priežasčių tampa socialiai neįgalūs, nepaisant praecityje įgyto išsilavinimo.

2.2.3.5. Agresyviu lietuvių kalbos norminimu, staiga nevertotinomis (ar ne taip vertotinomis) skelbiant nusistovėjusias kalbines praktikas, dialektų išstūmimu ir pajuokimu, progresyvios naujakalbės įvedinėjimu: taip „antroji Lietuva“ skelbiama neturinčia kompetencijų net gimtajai kalbai – tik ekspertams prižiūrint ir padedant.

2.2.4. Politiškai, ribojant politinio dalyvavimo ir politinės valios pareiškimo galimybes.

2.2.4.1. Praktiškai nebeįmanomas referendumas (esą, „antroji Lietuva“ jokiais svarbiais politiniais klausimais neturi kompetencijų – tik sukels barbarybę, gal net atves diktatorių – tad reikia neleisti jai kalbėti; pradedant kampanijomis „Paslėpk babytės pasą“).

2.2.4.2. Naikinama savivalda (tiesioginių merų rinkimų atsisakymo projektas).

2.2.4.3. Nušalinami teisėti atstovai (draudimas dalyvauti Seimo posėdžiuose ir susitikti su rinkėjais Seimo nariams, neturintiems „galimybių paso“; patyčios iš Prezidento, jeigu jį „antroji Lietuva“ santykinai remia).

2.2.5. Ekonomiškai. Biurokratinės kliūtys, smulkmeniška kontrolė ir pertekliniai mokesčiai smulkiam ir vidutiniam verslui, tradicinių nereglamentuotų prekybos formų (turgaus, „iš rankų į rankas“) specifikos naikinimas.

2.2.6. Religiniu pagrindu: demonstratyvia panieka ir nepakantumu nuoširdžiai krikščionybei, o taip pat – bet kokioms kitoms religingumo formoms, viešai tapatinant religinius įsitikinimus ir jais vadovaujantis priimtus politinius sprendimus su „atsilikimu“ bei „tamsumu“.

2.2.7. „Gero skonio“ socialine inžinerija. Estetinis „skonis“ kaip sankcija, instrumentas išrūšiuoti į „sava“ ir „svetima“, „savuosius“ pažymint pliuso ženklu.

2.2.7.1. Panieka ir erzinimu paminklais, tekstais, viešais meno kūriniais, tyčia siekiant, „kad nepatiktų“ ir atsirastų eilinė proga socialinei demarkacijai, išvadinant nesužavėtus „nesuprantančiais meno“, o pritariančius pasižymint kaip lojaliaus ir apdovanojant prieskyra šviesuomenei.

2.2.7.2. Sąmoningai žemos kokybės popkultūros gamyba ir primetimu: juk „skirta masėms“ (nebesvarbu, kad „masės“ nemėgsta ir nevartoja). Pvz., dirbtinis „Eurovizijos“ sureikšminimas.

2.2.7.3. Aukštesnės kokybės intelektualios produkcijos neadresavimu visuomenei, šalinant iš medijų ir švietimo programų (iš anksto darant prielaidą, kad „nesupras“ – todėl tegul net nebus vietose, kur „daugelis“ vaikšto). Užkertant ar ribojant prieigą prie jos naikinant bibliotekas, popierines knygas, galimybes lankytis tiek „gyvai“, tiek nuotoliniu būdu kultūros renginiuose.

2.2.7.4. Fiktyvaus „elito“ konstravimu ir saviapibrėžimu, narystę jame pelnant ne talentais, žiniomis, poelgiais ir realia pagarbą, o arbitralių statuso ženklų demonstravimu, specifiniu „humoru“, imlumu eurobiurokratiniam žodynui, cirkuliacija medijose ir atvira panieka nepriklausantiems „ratui“.

2.2.7.5. Sėkmės kultū ir viešu smerkimu jame nedalyvaujančių ar sudalyvavusių nesėkmingai (prielaida: žmogus vertas viso to, kas gera ar bloga jam atsitiko – jis nusipelnė, jis ir tik jis kaltas).

2.2.7.6. Marginalizavimu erdvėje: investicijomis į „miesto erdves“, „progresyviais“ architektūriniais sprendimais taktines miesto vietas darant nelankytinomis ir nepagyvenamomis. Tuo pačiu – naikinant provincijos patrauklumą ir saupakankamumą bei galimybes jos gyventojams patekti į kultūros centrus (pvz., tarp miestinio susisiekiimo ribojimu).

2.2.7.7. Marginalizavimu laike, tyčiojantis iš paklusimo ankstesnio gyvenimo modelio savaime-suprantamybėms, tiesiog iš gimimo iki tam tikros datos. Tuo pagrindu – eskalavimu kartų konflikto (kartą markiruoja jos skonis – kodiniai žodžiai, vartojamos technologijos, mėgstami filmai, klausoma muzika, valgymo ir rengimosi įpročiai...).

2.2.7.8. Duomenų rinkimu ir to pagrindu uždarymu skaitmeniniame „burbule“, primetant „vartotojo profilį“ ir taip užkertant galimybes už jo išėiti.

2.2.7.9. „Pirmosios Lietuvos“ ir konkrečiai Vilniaus simbolių koordinatų vaizdavimu kaip universalių, visuotinių: esą, tai padarumas kaip toks, geras skonis kaip toks, sveikas protas kaip toks, kultūra kaip tokia, nors realiai tai tik „Pirmosios Lietuvos“ ir jos „Vilniaus“ skonis, kultūra, moralė ir protas.

2.2.7.9.1. Šis skonis – „pirmosios Lietuvos“ – yra skonis viskam, kas bjauru, vulgaru, mirę, genda ar pūva.

2.2.7.9.2. Ši kultūra – „pirmosios Lietuvos“ – yra Potiomkino kaimas: parodomasis tuščias fasadas, štampuotų užsakomojų „teisingų“ idėjų tiražavimas, mintantis europoje, pats save apsidovanojantis ir atsiskaitantis tik biurokratams.

2.2.7.9.3. Ši moralė – „pirmosios Lietuvos“ – yra savimi patenkinta cinizmo ir niekšybės fejerija, kurios moto galima reziumuoti taip: „Tai bloga ir neteisinga? Vadinasi, taip darysiu! Pats netikiu? Vadinasi, apsimesiu! Ar reikia? Reikia, jei Šeiminkas liepia“. Ji mąsto sistemiškai, vertina formaliai, savuosius atsirenka pagal liokajškumą, netiki laisve, o vietoje to tiki, kad „žmogus – tik žolė“. Ir tuo didžiuojasi, nes pastarąją įžvalgą laiko dvasinės priklausomybės privilegijuotiesiems ženklui.

2.2.7.9.4. Šis protas – „pirmosios Lietuvos“ – neskiria savęs nuo dirbtinio intelekto, nes iš tiesų nesiskiria. Todėl fotografiją su juodu šunimi laiko rasistine, o nesutinkančius – kvailiais.

2.3. „Antrosios Lietuvos“ diskriminaciją būtina užkardyti. Politinėmis priemonėmis.

2.3.1. Negatyviai. Stabdant, nutraukiant (definansuojant, sukuriant atsakomybės vartotojui mechanizmus, kai kuriais atvejais baudžiant pagal įstatymą) išvardintas sankcionavimo praktikas.

2.3.2. Pozityviai. Įgalinant „antrąją Lietuvą“ ir įsipareigojant išsaugoti deskaitmenizuotas, o taip pat neformalias prieigas prie taktinių socialinių, ekonominių, kultūrinių ir politinių resursų.

2.3.3. Atleisti „pirmąją Lietuvą“ iš uzurpuotų politinio ir kultūrinio elito pareigų.

2.4. Lietuva nėra viena – Lietuvos yra dvi, nebesutaikomos.

3. MORALINĖ KRIZĖ

3.1. Dvi Lietuvos ir jų atskirtį kristalizavusį „galimybių pasą“ gamina konkreiti politinė valia, įgalinta tam tikros psichosocialinės atmosferos ir pati ją, savo ruožtu, įgalinanti. Šią atmosferą vadiname moraline krize. Kalbų apie ją nereikėtų paimti su kalbomis apie „vertybių stoką“: „vertybinė politika“ yra vienas pagrindinių moralinės (o dabar dar ir politinės bei ekonominės) krizės simptomų ir nešėjų.

3.1.1. Vertybė yra tai, ką kas nors vertina, teikia prioritetą kito dalyko atžvilgiu: be vertintojo ir jo tikslų ji neegzistuoja. Todėl šia sąvoka galima pridengti bet ką, o pasitelkiama ji siekiant išvengti moralės temos ir kartu suvilioti būtent apie ją galvojančius.

3.1.2. „Vertybių“ vardu tik bandoma primesti tam tikros interesų grupės partikuliarų gėrį kaip universalų, bendrąjį, ir likviduoti opoziciją kaip ne-žmones.

3.1.3. Moralė – ne lazda kam nors apdaužyti. Kas taip vartoja moralinę terminiją, kas tapatinasi su ja idant gautų progą užjuokti, pasmerkti ir išplūsti – pats yra krizės dalis ir simptomas.

3.1.4. „Nepriekaištingos reputacijos“ sąvoka – irgi simptomas. Kas jaučiasi esąs nepriekaištingos reputacijos, tas jos apskritai neturėtų turėti. Valstybė, kurios tarnautojai ir politikai atrenkami (arba atmetami) pagal tokį formalų kriterijų, neišvengiamai apsistato pačiais amoraliausiais charakteriais ir tampa jų įkaite privilegijuodama pareigūną už tai, kad šis neatrodo esąs gyvas žmogus.

3.1.5. Moralinė krizė – būseną, kurioje natūralu užsiimti kognityvine agresija prieš tradiciškai ir intuityviai suprastą gėrį: būtent tai ir yra blogis.

3.2. Neaišku ar egzistuoja objektyvus gėris – protas gali tik viltis ir linkėti – tačiau valstybė apie jį privalo valingai nežinoti, nes objektyvus gėris, net jei jis visuotinis ir visiems galiojantis, negali būti praktikuojamas daugiau nei vieno žmogaus, kadangi kolektyvas pagal apibrėžimą neturi savo paties laisvos valios. Individui, tuo tarpu, psichologiškai būtina savą gėrį laikyti objektyviai geru – antraip jis tampa cinišku arba netenka vilties. Viešos nuolatinės atakos prieš tai, ką žmogus suvokia kaip gėrį, demoralizuoja jį ir visus aplink.

3.2.1. Atakos liudija, kad egzistuoja sąmoningo „blogio darytojo“, „blogiečio“ tapatybė. Ji nukreipta pirmiausia prieš paties išpažįstamą „gėrio“ sampratą bei jauseną ir pastūmėja elgtis atvirkščiai. Taip viliantis užsitikrinti vietą įsivaizduojamame elite „žinančiųjų geriau“ – tu, kurie „moka gyventi“ ir nėra sentimentalūs ar naivūs, tu, kuriems sekasi.

3.2.2. Gėrio apibrėžimai nėra politikos objektas, valstybė neturi jų primesti ir pamokslauti: valstybė yra apie prievartą, moralė – apie laisvą pasirinkimą; bet koks politinis gėrio primetimas neigia laisvą piliečių valią ir todėl neišvengiamai yra blogis. Valstybė – ne kunigas, ne filosofas, ne pedagogas, ne knyga, ne tėtis, ne mama ir ne asmuo, todėl jų funkcijos jai nepriklauso. Ir tai tariame ne tėčio ar mamos nenaudai, o atvirkščiai.

3.2.3. Tačiau valstybė gali ir turi liautis užsakyti, įdarbinti, globoti „blogio darytojo“ personažą, proteguoti, atsirinkti valstybės tarnybon būtent tokius charakterius. Liautis įgalinti blogio praktikas.

3.3. Pastarąsias sudaro ne tik „bendrojo gėrio“ vardan vykdomi piliečių teisių ir laisvių ribojimai (nuo „sveikatinimo“, „mūsų visų saugumo“ ir cenzūros iki „profesionalų vyriausybių“ ir „žaliojo kurso“), ne tik tam tikri instituciniai mechanizmai, jų prielaidos ir logika, bet ir ištisa ilgametė viešumos kultūra – ją kuria, puoselėja ir skatina žiniasklaida, politikai, valstybės instucijos, švietimo sistema, ir bemaž visi autoritetais prisistatantys balsai.

3.3.1. Biurokratinio aparato žvilgsnis į kiekvieną kaip į potencialų sukčių, nusikaltėlių ar silpnaprotį, „kol neįrodyta kitaip“. Rutiniškas institucinis žeminimas, pvz., priverčiant nepasiturinčius gyventojus prašyti kompensacijų, užuot įstūmus juos į prašymo reikalingą padėtį ta pačia ranka, kuri po to prašymą (kartais) tenkina (įvairios išlygos, teisę į kurias reikia įrodinėti pažymomis, užuot iškart potvarkius formulavus taip, kad išskirtos grupės į jas nepatektų; „pagalba“ pensininkams skiriant

įvairias papildomas išmokas ar nuolaidas, užuot padidinus pensijas; biurokratinis aukštos kvalifikacijos darbuotojų teroras ir priežiūra; agresyvi VMI komunikacija dėl menkiausios nepriemokos ar klaidos etc.).

3.3.2. „Sanitariniai“ išpuoliai prieš tuos, kam nepasisėkė, kas nenorėjo, negalėjo ar nemokėjo dalyvauti pasaulyje, kuriame sekasi: nuo nuolatinės retorinės paniekos skurstantiems ar mažiau uždirbantiems ir draudimų duoti išmaldą benamiams iki draudimų šerti valkataujančius gyvūnus, individą laikant „sisteminė problema“ ir taip „sisteminį sprendimą“ pasiūlant vietoje viešai diskredituoto gailesčio.

3.3.3. Projektinė lėšų įsisavinimo kultūra: gamyba, kuri nieko negamina, kūryba, kuri nieko nekuria – tik popierines darbo vietas, pinigų perskirstymą, ataskaitas, laiko gaišimą, socialines įtampas, melavimą fondams, sau ir visiems, apsimetinėjimą ir jausmą, kad nuo šiol veiklos apmokėjimas nebeturi nieko bendra su jos reikalingumu ir kokybe. O kartu – panieką tebedirbantiems ką nors tikra.

3.3.4. Išmokos už nedarymą, negaminimą ar produkcijos sunaikinimą. Taip ūkio subjektas dirbtinai paverčiamas *de facto* išlaikytiniu, iš kurio po to dar ir tyčiojasi.

3.3.5. Skatinimas apsidraudėliškumo ir fiksuotos, apskaičiuojamos, statistiškai prognozuojamos ateities (pensijų fondai, privalomos PSD įmokos etc.). Savo ruožtu, tai skatina savęs ir kitų matymą kaip bet kuo pakeičiamo skaičiuko lentelėje ar „plytos sienoje“, rezignaciją ir tą ateitį uždaro, atima; kartu su dabartimi.

3.3.6. Agresyvi ir vis agresyvėjanti kova su praeitimi, virstanti įpročiu ir galop pareiga ją iškraipyti, naikinti ir cenzūruoti, užuot pažinus ir supratus (nuo mokyklinės propagandos ir užsakomųjų straipsnių žiniasklaidoje, iki paminklų ir artefaktų griovimo, anksčiau gerbtų figūrų viešo pasmerkimo ritualų, apsunkintos prieigos prie autentiškų šaltinių ir tekstų). Tuo pagrindu – kartų konflikto kurstyimas.

3.3.7. „Jorkšyro terjero“ tapatybė kaip moralinis idealas užsienio politikoje, ne tik stumiant šalį į realų politinį pavojų ir atnešant didžiulius ekonominius nuostolius, bet ir sąmoningai valstybiniu mastu kultivuojant savimi patenkintos smulkios beprasmės niekšybės etiką: besąlygiškai pataikauti galingesniai ir iš už jo nugaros pirmam puldinėti kitus galingus.

3.3.8. Šauktinių armija, ketinimai įvesti visuotinę mobilizaciją: tuo skelbiama, kad asmuo, jo gyvybė, kūnas ir gyvenimas yra valstybės nuosavybė. Šis pranešimas – vienintelis tokio potvarkio motyvas: šauktiniais Lietuva neapginama. Dar daugiau: šauktiniais ji daroma negintina.

3.3.9. Žvilgsnis, kuriam viskas – žmonės, miestas, gamta, idėjos, simboliai... – tėra panaudotinas resursas, matuotinas „verslumu“, „konkurencingumu“, „naujumu“, „tvarumu“ ir eurais, kuriuos galima iš jų betarpiškai kuo greičiau išspausti. Automatinė panieka kitiems prioritetams ir kriterijams. Patyčios iš tų, kurie „nesupranta“ – kad, pvz., negalima kirsti sveikų medžių vien todėl, jog už apželdinimą moka ES, arba leisti naikinti miškus, jeigu skandinavų įmonė pasiūlo neblogą sandėrį.

3.3.10. Politinė monstriško intelektualinio nesąžiningumo praktika, nejučia tapusi kasdiene praktika visų, besitapatinančių su taip valdoma valstybe: neribotai smerkti „svetimus“ už tą patį ar gerokai mažesnę trūkumą ar nusižengimą, kuriuo pasižymi „savi“; atitinkamai – liaupsinti „savus“ už ydas ar vidutiniškumą, „svetimiems“ ginčijant net akivaizdų talentą. Taip iš politikos, kultūros ir viešumos eliminuojant tiek realų ar potencialų politinį priešą, tiek oponentą ir, vietoje jų, išstatant pačių susikurtą polemikos nevertą šmėklą.

3.3.11. Menininkų bendruomenės, kultūros ir mokslo institucijų išdavystė: bilietu į kultūros elitą tampa ne talentai, sugebėjimai ir darbai, o demonstratyvi panieka „likusiems“ ir besąlygiškas lojalumas politinei galiai.

3.3.12. Toksiška viešoji komunikacija, kurioje nėra vietos nei informavimui, nei analizei, interpretacijoms ar diskusijoms, o tik „nuomonės formavimui“, t.y. primetimui, nepaliojiamam kartojimui nutildant arba be argumentų pajuokiant visa, kas tam formavimui neparanku ar trukdo.

3.3.13. Socialinių medijų dirbtinė psichopatija, verbalinis simbolinis sadizmas, kurį generuoja ir kursto svarbius postus valstybėje užimantys asmenys bei jų aplinka.

3.3.14. Socialinė inžinerija valstybės užsakomų apklausų ir mokslinių tyrimų būdu: konstruoti užsakovų pageidaujamas tendencijas, užuot dėjus pastangas išsiaiškinti ir suprasti realias. Prielaida – episteminis nihilizmas: realių tendencijų („tiesos“) nėra, jos bus tokios, kokias vaizduosime. Pasekmė – ciniškas viešas melas, prisidengiant mokslo autoritetu, kuris, kaip autoritetas, likviduojamas.

3.3.15. Etninė neapykanta lietuviams, viešas apriorinis jų simbolių koordinacinių niekinimas.

3.3.16. Tapatinimasis su kerštu už Holokaustą, noras žaisti Izraelį – lygiuotis į šią valstybę, laikyti ją pavyzdžiu.

3.3.17. Nors „tiesos nėra“, valstybė remia gamtamokslinį pasaulėvaizdį, kuriam žmogus – gyvūnas tarp gyvūnų, atomas tarp atomų, mechaniška sistema, sapnuojanti, kad turi sąmonę ir skiriasi nuo AI kažkuo daugiau nei ribotumu. Šis pasaulėvaizdis – moralinio nihilizmo ir politinio cinizmo ištakos, jis pašalina kliūtis totalitarizmui ir pastarąjį pateisina. Kas kalba apie žmones lyg valdomus instinktus, „koduojamus“ ar „programuojamus“, tas jį išpažįsta ir yra politinis laisvės priešas.

3.4. Šios blogio praktikos yra reakcija į tai, kas tradiciškai suvokiama kaip gėris: išpuolis prieš folklorinius moralaus elgesio supratimus ir krikščionybę (uzuot padėjus vargšui – tyčiotis iš „lūzerių“; užuot vengus puikybės – pozuoti prie stendų; užuot nemelavus – meluoti; užuot pasielgus „kaip liepia širdis“, elgtis „brandžiau“, t.y. priešingai; šaipytis iš visko, kas kada nors patiko, ką vaikystėj ar paauglystėj gerbei ir mylėjai, nes taip saugiau – išpažindamas lojalumą tapsi pažeidžiamas). Taip nieko nebemyli, negerbi ir nemėgsti – išskyrus savo trapų socialinį statusą.

3.5. Valstybė, būdama minimali, negali įstengti likviduoti moralinės krizės (o nebūdama minimalia taptų dar didesne problema už moralinę krizę), tačiau gali neremti jos, neskatinti, ir sudaryti sąlygas elgtis kitaip.

3.5.1. Institucine biurokratinio aparato prielaida turi tapti pasitikėjimas ir nekaltumo prezumpcija. Mažinti priežiūros ir kontrolės buhalteriją.

3.5.2. Paramos, pašalpų, kompensacijų ir nuolaidų sistemą perkeliant biudžeto lėšas keisti tokia, kur interesantui jų nereikėtų.

3.5.3. Likviduoti valstybinę „elito“ vs „masių“ retoriką ir socialinės neapykantos kurstymą viešumoje.

3.5.4. Skatinti individualiai padėti to reikalingiems, užuot draudus: joks individas negali būti laikomas „problemos“ dalimi ir traktuojamas „sistemiškai“ (įskaitant gamtą). Pavieniai gerumo aktai – svarbiau nei „sisteminis problemos sprendimas“.

3.5.5. Likviduoti valstybinį spaudimą kokia nors forma apsidrausti – nuo nebeatsikratomų privačių pensijų fondų iki PSD: tokie pasirinkimai galimi tik savanoriškai.

3.5.6. Jokios projektinės veiklos valstybės institucijose ar jas aptarnaujančiose organizacijose. Užkardyti „lėšų įsisavinimą“, nebent bus įrodytas nepadarymas žalos.

3.5.7. Panaikinti įstatymus, skatinančius susvetimėjimą darbo, verslo ir mokymosi aplinkoje (pvz., dėl seksualinio priekabiavimo; trukdymai suinteresuotiems dalyviams individualiai susitarti bei pasitikėti vieniems kitais).

3.5.8. Pagarba istorinei atminčiai. Liautis iškasinėti mirusius priešus.

3.5.9. Atsisakyti agresyvios konfliktiškos užsienio politikos, kišimosi į kitų šalių vidaus reikalus, tarptautinių provokacijų ir „demokratijos eksporto“. O taip pat – servilizmo.

3.5.10. Atsisakyti šauktinių.

3.5.11. Atsisakyti socialinės inžinerijos, nesamdyti šiam tikslui Mokslo ir ekspertų. Nei tikrų, nei tariamų.

3.5.12. Rinkti duomenis, jų pagrindu priskirti individams tapatybę, kreiptis į juos pagal jų stereotipą ir izoliuoti socialiniame burbule yra neapykantos nusikaltimas.

3.5.13. Liautis žaisti Izraelį: ne, mums jis – ne pavyzdys.

3.5.14. Valstybės politinė valia žmogus nėra „tik gyvūnas“ ar „tik žolė“. Valstybė neremia priešinga prielaida grįstų veiklų (įskaitant kultūrą ir menus).

3.5.15. Yra dalykų, kurie neparduodami. Elgtis atitinkamai.

3.6. Remtis personalizmu: asmuo – pirminė, svarbiausia realybė. Iki sistemos, „visuomenės“, „bendrojo gėrio“, „visuotinės perspektyvos“, „objektyvių interesų“ ir bet kokio universalumo yra konkretūs gyvi asmenys ir jų veiksmai. Žmonės nėra be nuostolių vienas kitu pakeičiami funkcijų vykdytojai; sistema pati nesutvarkys. Pasitikėti asmeniu, ne kolektyvu, sistema ar taisykle. Gražinti į politiką „žmogišką faktorių“, užuot skelbus jį eliminuotinu trikdžiu.

4. TRADICIJA

4.1. Moralinė krizė iš esmės kyla dėl to, kad nebejaučiamas ir nebesuvokiamas kitas gėrio/blogio matas nei formalus/legalistinis („gera“ – nes įstatymas liepia, „bloga“ – nes draudžia; esą gėris ir teisingumas kyla tiesiogiai iš politinės galios ir neturi jokio kito šaltinio).

4.1.1. Taip mąstant, nėra jokio skirtumo tarp „gera“ ir „bloga“, išskyrus arbitralų: „gera“ tampa „liepta“, „patinka dabartinei valdžiai“ sinonimu. Atitinkamai, „bloga“ – bet kokiam oficialiam potvarkiui nepritari, kritikuoti, priešintis.

4.1.2. Užuot galvojus tradiciškai: valdžia yra teisėta ir gerbtina todėl ir tik todėl, kad [tada ir tik tada, kai] gina ir saugo, kas gera. T.y. dalykai yra geri arba blogi dėl savo pačių vidinio turinio ir priklausomai nuo aplinkybių, bet nepriklausomai nuo valdžios: tai ji, jos pretenzija būti valdžia priklauso nuo jų.

4.1.3. Todėl „antrosios Lietuvos“ valia – veikti tradiciškai: gražinti į politiką nuo politikos nepriklausomą elgsenos matą.

4.1.4. Kurį metodiškai, atkakliai siekia eliminuoti „pirmoji Lietuva“: tradicija – pagrindinis jos agresijos objektas (ne dėl konkretaus turinio, o tik todėl, kad tradicija – paveldėtas, gimstant jau aptiktas intuityviai apčiuopiamas elgsenos, jausenos, mąstysenos modelis ir prioritetų eilė; pvz., agresiją prieš „sovietmečio palikimą“ motyvuoja ne tiek jo tikrai ar tariamai sovietinis turinys, kiek faktas, jog tai – tam tikras palikimas: dalykai iš praeities, su kuriais susigyventa, perduodami papročiu ar įpročiu, turintys tęstinumą laike).

4.1.4.1. Savo agresijoje „pirmoji Lietuva“ nesijaučia daranti ką nors bloga: ji ne „už blogį“, tik prieš tradiciją – nes „už progresą“ (o tradicija progresui ir reformoms trukdo).

4.1.4.2. Tačiau kas prieš tradiciją, tas neišvengiamai „už blogį“.

4.1.4.2.1. Nes socialinis gėris – nepažinus, jis atsiskleidžia ir pasirodo tik per žmonių praktikas, kaip dialogo ir derybų rezultatas. Jis pats – dialogiškas, intersubjektyvus.

4.1.4.2.2. Kitaip tariant, gėris nėra gėris, jeigu nepriimamas kaip toks, jeigu su juo nesutinkama, jeigu patiriamas kaip prievarta. Pvz., lygybė – tam tikras gėris, bet ne tada kai sulyginama prievarta; sveikata – gėris, bet ne kai sveikatinama prievarta; šeima – gėris, bet ne kai ją verčiama sudaryti ar išsaugoti prievarta; valstybė ir lojalumas jai – gėris, bet ne kai save primeta prievarta; saugumas – gėris, bet ne tada, kai saugoma prievarta; teisė – gėris, bet ne tada, kai suvokiama kaip neteisinga.

4.1.4.2.3. Derybų procesas ir priėmimas ankstesnių derybų rezultato ir yra tradicija.

4.1.4.2.4. Arba: tradicija – įsigyvenimo ir perdavimo klausimu-atsakymu procesas.

4.1.4.2.5. Arba: būtinos gėrio sąlygos – konkreti bendruomenė ir laikas.

4.1.4.2.6. Tradicija sukuria bendruomenę kaip bendro supratimo ir jausenos pasaulį (vieną iš galimų), tad bet kuris socialinis gėris yra reikalingas jį laike praktikuojančios bendruomenės; tik taip tampa matomas bei suvokiamas.

4.1.4.2.7. Blogis – kas pažeidžia šią jauseną, šį sentimentą. Jausmai niekada nėra „tiesiog jausmai“, tai pasaulėžiūros ir orientacinės schemos. Kėsintis į jas – išmušti žmonėms pagrindą iš po kojų. Vien tam, kad nebūtų, kur atsistoti – vien tam, kad parkristų.

4.1.4.2.8. Gėris – kas stato, palaiko, kuria būtį. Tradicija daro būtent tai.

4.2. Tradicija – ką perduoda tiesiogiai ar netiesiogiai konkretūs žmonės vieni kitiems, implicitinė tvarka ir galimybių horizontas.

4.2.1. Formaliai ją reglamentuoti, perrašyti įstatymais ir formulėmis – nužudyti.

4.2.1.1. Todėl valstybė neturi nustatinėti, kas – tradicija, o kas – ne: neprimetinėti, bet jokiū būdu ir negriauti. Atvirkščiai – saugoti visa, ką žmonės brangina, patiria ir perduoda kaip tradicijas, paliekant tradicijų turinius jiems patiems.

4.2.1.2. Tačiau asociacija teikti prioritetą, apibrėžinėti, atstovauti ar steigti konkrečias tradicijas gali. Nes ji – visuomenės dalis.

4.2.1.3. Visai nesvarbu objektyvi konkrečios tradicijos kilmė ar senumas: senumo ar savitumo stoka, ar kilmė dėl išorinės įtakos – ne priežastis ir ne pateisinimas tokią tradiciją užsipulti. Todėl ieškoti seniai pamirštų ar net niekada nebuvousių tradicijų bei jų vardu drausti vėliau realiai įsitvirtinusias (kaip, pvz., „nelietuviškas“ ar „sovietines“) – antitradiciška.

4.2.1.4. Istorinė tiesa irgi nesvarbu: tradicija yra viskas, ką žmonės dabar jaučia ir priima kaip sava ir įprasta, ką praktikuoja ar bent norėtų praktikuoti (todėl, pvz., sociologų argumentas prieš „tradicinę šeimą“ – esą branduolinė šeima Lietuvoje atsirado palyginti neseniai ir visai nėra nei specifiskai lietuviška, nei tradicinė, o „tikros tradicijos“, pvz., numatė tėvų parinktus sutuoktinius ir nenumatė skyrybų – ne argumentas).

4.2.1.4.1. Valstybė privalo pripažinti jiems teisę tą netrukdomai daryti – net steigti saviškių „getus“ ir keltis į juos.

4.2.1.4.1.1. Vadinas, pripažįsta ir gerbia etnines mažumas ir daugumas, socialinius, kultūrinius ir religinius judėjimus, teisę jiems kurti infrastruktūrą pagal savąjį supratimą: organizacijas, maldos ar globos namus, mokyklas, stovyklas, kursus, verslus ir t.t.

4.2.1.4.1.2. Gina susiklosčiusius gyvenimo būdus nuo juos ardančių primestų technologinių inovacijų (dirbtinis intelektas ar vien virtuali valiuta – antitradiciška).

4.2.1.4.1.3. Gina tradicijos vystymo organus, t.y. žodžio ir minties laisvę: tik taip tradicija lieka gyva, tik taip žinome ar jai vis dar pritariame, ar ji vis dar mūsų.

4.2.1.4.1.4. Bet gina, prireikus, ištrūkti panūdusį individą, kuris vienos ar kitos tradicijos nebelaiko sava.

4.2.1.5. Procesualumas, t.y. kaita priklauso tradicijos esmei. Todėl žmonės laisvi keisti tradicijas, perimti, jei patiks, naujas ar atsisakyti nebepriimtinių ar nebegyvų.

4.2.1.6. Mirusi tradicija – žinoma, pvz., tik iš tekstų – nėra tradicija. Nes nebeperduodama gyvai. Kartais ją galbūt galima atgaivinti, vėl paversti tradicija, bet iki tol tai – tik tekstas.

4.2.1.6.1. Dirbtinis gaivinimas „iš viršaus“, negavus bendruomenės „sutikimo“, tiesiog spaudžiant praktikuoti, būtų ne tradicija, o institucinė prievarta.

4.2.2. Kiekviena tradicija turi savo vidinę logiką ir funkcionalumą – antraip nebūtų prigijusi ir išlikusi. Atvirai nesufornuluota ir neišreikšta.

4.2.2.1. Todėl dažnas tradiciją praktikuojančių žmonių negebėjimas tradicijos paaiškinti ir pateisinti – ne argumentas, jog paaiškinimo ir pateisinimo nėra.

4.2.2.2. Atvirkščiai: jei papročio laikomasi netgi aiškiai nežinant kodėl, pats šis laikymosi tokiomis sąlygomis faktas rodo, jog priežastis (socialinė nauda) yra.

4.3. Tradicija yra tai, ką verta saugoti.

4.3.1. Nes tradicija steigia prasmę ir atsparumą trumpalaikiams dalykams.

4.3.2. Nes tradicija riša individus į bendruomenę ir socialinį kūną daro gyvu.

4.3.3. Nes tradicija teikia individui prieigą prie didesnių už jo biografinę patirtį dalykų; horizontą, platesnį už nuosavo kiemo ribas.

4.3.4. Nes, parūpindama atskaitos sistemą anapus „čia ir dabar“, būtent tradicija įgalina suvokti, jog įstatymai gali būti neteisingi, o konkreti valdžia gali liepti bloga ir todėl būti neteisėta, neverta nei paramos, nei pagarbos.

4.3.5. Tradicija taip ir atsiranda – iš patirties, jog kai kas – per svarbu, per brangu ir per naudinga, kad būtų pamiršta, todėl reikia perduoti: „Požeminė gyvo vandens srovė, verta užrašyti degančiomis raidėmis ant šilko“ (sinogramos, reiškiančios „klasiką“, pažodinis grafinis turinys). „Tradicija“ ir YRA tai.

4.3.6. Pagarba šiam intuityviam slaptam sentimentaliam racionalumui – esminė laisvės ir priimtino politiškumo sąlyga.

4.4. Politiniame kontekste pozityvus kalbėjimas apie tradicijas paprastai pirmiausia siejamas su „šėimos gynimu“. Ir tikrai, šeimą reikia saugoti ir ginti, tačiau aiškiai įvardinant kodėl, nuo ko ir kaip, bei atsiribojant nuo kai kurių dažnų šio diskurso posūkių.

4.4.1. Ginti ne tik todėl, kad šeima – daugeliui žmonių brangi laike susiklosčiusi institucija, ne tik todėl, kad ji svarbi valstybei demografiškai, bet taip pat dėl savo specifinio, formos nulemto, turinio: šeima – pirminė personalizmo (pasaulėvaizdžio, kuriame anoniminės jėgos, tendencijos, judėjimai, statistika, sistema turi galop konkretaus žmogaus ar žmonių autorystę: nėra jokios „sistemos“, tą padarė/daro konkretūs žmonės, turintys vardus ir pavardes) patirties vieta.

4.4.1.1. Būtent šeimoje iškart akivaizdu, kad valia, požiūriai, nuostatos, vertinimai, nurodymai ar draudimai visada turi konkretų gyvą šaltinį, yra ne niekieno ar „visų“, o kažkieno konkrečiai: ne „bendruomenė“, „visuomenė“, „vyrai“, „moterys“, abstraktūs „žmonės“ ar „sistema“ taip liepia, sako ar draudžia, o mama, tėtis, sesuo, brolis, senelė ir pan.

4.4.1.2. Taip pat šeima yra pirminė vieta asmeninio pasitikėjimo, individualaus ryšio, konkretaus asmens svarbumo.

4.4.1.3. Taip pat – joje perduodama kalba, pirminė ir pagrindinė iš tradicijų, bet kokio vėlesnio suprantamumo sąlyga. Konkrečių, gyvų, betarpiškai pažįstamų žmonių lūpomis.

4.4.1.4. Arba visuomenė ir politika irgi „mąsto“ šiomis kategorijomis, arba turime „pirmąją Lietuvą“: tai todėl ji tokia, kad vietoje konkretaus žmogaus mato „sistemą“, ir kliaujasi ne asmeniniu ryšiu ir betarpiška patirtimi, o „statistika“.

4.4.2. Grėsmė šeimai – ne kai kurių žmonių bi-, trans- ar homoseksualumas, ne pasakos apie du princus ir ne lyčiai neutralios partnerystės įteisinimas, o valstybės politika – auganti perteklinė kontrolė ir kišimasis, agresyvios ir įtarios „vaikų teisių“ tarnybos, groteskiški „apsaugos nuo smurto šeimoje“ įstatymai, institucinis vaikų kurstymas prieš tėvus, „lytinis ugdymas“ mokyklose, ekonominių ir socialinių sąlygų išlaikyti vaikus, taip pat juos kuo ilgiau auginti namuose, nesudarymas ar apsunkinimas, mokesčių našta, įvairūs biurokratiniai trikdžiai, artimų ryšių ardymas priverstine emigracija ar karantiniais, medijų ir politikų kuriama žeminimo, bauginimo, nesaugumo ir kaltės atmosfera. Būtent nuo šito, o ne „nuo gėjų“ (nuo LGBT balsą uzurpavusių aktyvistų ir organizacijų – ne nuo LGBT individų ar bendruomenės), ir reikia „tradicinę šeimą“ ginti: sąlygų jai gerinimu.

4.4.2.1. „Auksinė vilkė“ įsipareigoja siekti šias grėsmes šalinti.

4.4.2.1.1. Peržiūrėti paskutiniiais metais priimtus ir rengiamus priimti „vaikų teisių“ bei „apsaugos nuo smurto artimoje aplinkoje“ įstatymus bei teisinius aktus ir panaikinti visa, kas numato perteklinę kontrolę, išankstinį nepasitikėjimą šėimos narių sveika nuovoka bei geranoriškumu, įtarumą bei institucinį kišimąsi. Panaikinti „Matuko reformą“.

4.4.2.1.2. Nesikišti į tėvystės ar motinystės atostogas su „lyčių lygybės“ politika: abiem tėvai sudaryti lygias sąlygas, bet nesankcionuoti už nelygius pasirinkimus ir „lygiai rinktis“ neversti.

4.4.2.1.3. Atsisakyti privalomų „lytinio ugdymo“ programų mokyklose, uždrausti atitinkamą mokyklinę NVO aktyvistų veiklą. Lytinis švietimas – išskirtinai biologijos disciplinos ribose: informacija apie žmogaus kūną ir reprodukciją, jos kontrolę, užkrečiamas ligas ir pan.

4.4.2.1.4. Drausti moksleiviams reklamuoti lyties keitimą lyg „tikrosios tapatybės“ paieškas.

4.4.2.1.5. Liautis griauti tėvų autoritetą, uždrausti atitinkamas socialines reklamas, iniciatyvas ir kampanijas.

4.4.2.1.6. Ginti tėvų teisę auklėti vaikus pagal savo įsitikinimus. Vaikai – tėvų, o ne visuomenės ar valstybės.

4.4.2.1.7. Įgalinti mokymąsi namuose kaip alternatyvą valstybiniam: pastarasis – nebeprivalomas.

4.4.2.1.8. Sudaryti finansines galimybes (tačiau neversti) auginti vaikus namuose, kartu – didinti darželių infrastruktūros prieinamumą.

4.4.2.1.9. Ginti vaikystę kaip specifinį žmogaus būvį, reikalingą sąlygų, pasitikėjimo ir privatumo (užuot vertus vaikus mažais suaugusiais ar „nieko nesuprantančiais“ nuolatinės kontrolės objektais).

4.4.2.2. Tačiau vengti neadekvačios retorikos: klaidinimo, dezinformacijos ir biologinio redukcionizmo. Manyti priešingai, suvedinėti šeimos modelį, žmonių socialinį gyvenimą ir elgseną į „prigimtį“ – tai balsuoti už aukščiau programoje aprašytą gamtamokslinį pasaulėvaizdį, kuris švenčia žmogaus gyvūniškumą ir kurį Antroji Lietuva atmeta

4.4.3. Tradicija – ne tik šeima. Ginti visas susiklosčiusias gyvenimo sąlygas nuo formalizacijos, skaitmenizacijos, traktavimo kiekybiškai, vertimo statistika ir bet kokios ardančios išorinės intervencijos.

4.4.3.1. Religinis papročius, įsitikinimus ir sentimentus. Įskaitant alternatyvią mediciną.

4.4.3.2. Verslą ir ūkio santykius.

4.4.3.2.1. Parama smulkiam ir vidutiniam. Nes tai – tradiciška: gyva, asmeniška, grįsta tiesioginiu susitarimu ir pasitikėjimu.

4.4.3.2.1. Priešintis strateginių valstybės objektų (elektros tinklų, geležinkelių ir t.t.) privatizavimui ir „liberalizavimui“, atsisakyti „nepriklausomų“ privačių valdybų valstybės valdomose įmonėse.

4.4.3.3. Asmeniniu kontaktu, individualiu vertinimu ir gyvu žodžiu grįstą mokymosi ir studijų procesą (užuot patikėjus jį testams, skaitiniams įverčiams, dirbtiniam intelektui ir anonimiškumui).

4.4.3.4. Gyvenamą aplinką.

4.4.3.4.1. Miesto erdves nuo drastiškos „modernizacijos“: maksimaliai saugoti paveldą. Jokio „išmanaus miesto (*smart city*)“ – tegul verčiau miestas būna „kvailas“, be „euroremonto“.

4.4.3.4.2. Gamtą: parkus, pievas, medžius, miškus, vandens telkinius. Pasikėsinimas į įsigyventą kraštovaizdį – agresija taip pat ir prieš žmones, prieš tradiciją.

4.4.3.4.3. Kalbą – nuo „mokslinės“ planuoto kalbos vystymosi politikos, grįstos prielaida, jog kalba vystosi natūraliai tik tada, kai patikima ją išoriškai reguliuojantiems ir prižiūrintiems specialistams: tradicija yra kaip žmonės kalba, o ne kaip nekalba.

4.4.3.4.4. Žmogaus kūną – nuo prievartinės medicininės inspekcijos ir intervencijos. Jokios priverstinės hospitalizacijos (įskaitant psichikos ir elgesio sutrikimų turinčių asmenų – atšaukti atitinkamus įstatymo pakeitimus ir teisės aktus). Jokios automatinės organų donorystės *ex silentio*. O taip pat – atšaukti beprasmes, žeminančias ir be reikalo apkraunančias medicinos sistemą privalomas reguliarias profilaktines darbuotojų sveikatos patikras (išskyrus išimtinis atvejus ir situacijas, reglamentuotas įstatymais).

4.4.3.4.5. Žmogaus laisvę – nuo Mokslo: nuo specialistais ir ekspertais besidangstančios politikos. „Mokslu grįsta politika“ su „profesionalų Vyriausybe“? Daugiau niekada (*Never Again*).
